

Елисавета Багряна

Синеоката

Ей, ти, орис, мен орисана!
Майко моя, жалбо моя люта!
Как да кажа, как да бърза чута –
тъй било от бога писано.
Нямам ли сукна отрезани
и не съм ли млада, белолика?
Нямам ли снага на трепетлика,
тънки ризи, тежки везани?
Не мета ли ширни дворове
рано сутрин с китка на косите?
Песни ли не пея кръшно вिति
по седенки и сборове?
Що ми са очи черничеви,
тъмносивлени косите? –
Той ги, майко, даже не поглежда.
Днеска го видях край чичови –
караше на паша стоката.
Беше му лицето възък бледно.
Ни ми проговори, ни погледна.
И разбрах тогава, аз, горкана:
той обеща синеоката,
дато снощи другиму пристана.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11681>]